

MAHIDOL UNIVERSITY
Wisdom of the Land

RILCA Newsletter

จดหมายข่าวสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย
Research Institute for Languages and Cultures of Asia

ปีที่ ๓๒ ฉบับที่ ๑ : มกราคม-มีนาคม ๒๕๕๔

Vol. 32 No. 1 : January - March 2011

The 11th
International Conference
on Thai Studies
July 26-28, 2011

The 11th
International Conference
on Thai Studies
July 26-28, 2011

The 11th
International Conference
on Thai Studies
July 26-28, 2011

The 11th
International Conference
on Thai Studies
July 26-28, 2011

The 11th
International Conference
on Thai Studies
July 26-28, 2011

The 11th
International Conference
on Thai Studies
July 26-28, 2011

Research Institute for Languages and Cultures of Asia
Mahidol University

The 11th
International Conference
on Thai Studies
July 26-28, 2011

Siam City Hotel, Bangkok, Thailand

Email: thaistudies2011@gmail.com

<http://www.lc.mahidol.ac.th/thaistudies2011/>

ทักทาย

สวัสดีครับผู้อ่านทุกท่าน
จดหมายข่าวฉบับนี้เป็นฉบับแรกของปี
พ.ศ. 2554 ซึ่งตรงกับปี ค.ศ. 2011
ของชาวตะวันตก หากใครได้ดู
ภาพยนตร์เรื่องวันสิ้นโลก 2012 แล้ว
ก็อาจจะคอยลุ้นว่าปีหน้า (ปี ค.ศ.
2012) จะเป็นปีที่เกิดเหตุพิริต
แปรปรวนทางธรรมชาติอย่างมหา
สร้างความเสียหายต่อชีวิตมนุษย์และสิ่ง
มีชีวิตอื่นๆ ที่อาศัยอยู่บนโลกใบนี้หรือไม่
น่ากลัวดังเช่นที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์
หรือไม่ อย่างไม่รู้ก็ตาม เมื่อหันกลับมา
มองโลกแห่งความจริงในปัจจุบัน ภาย
ภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นในหลายประเทศ
เมื่อไม่นานมานี้ คงทำให้หลายท่าน
ตระหนักถึงความไม่เที่ยง หนึ่งใน
คำสอนเรื่องไตรลักษณ์แห่งบรร
พระพุทธรศาสนา ซึ่งเตือนให้เราใช้
ชีวิตด้วยความไม่ประมาทและไม่ยึดติด
กับสิ่งต่างๆ

เช่นเดียวกับจดหมายข่าว
ซึ่งได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนรูปแบบใหม่
เพื่อร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการเฉลิม
ฉลองวาระครบรอบ 30 ปีการสถาปนา
สถาบันฯ ในปี 2554 โดยยังคงความ
เข้มข้นในส่วนเนื้อหาของสาระเช่นเดิม
อนึ่ง จดหมายข่าวขอแสดงความยินดีกับ
ผู้ที่ได้รับรางวัลต่างๆ และขอต้อนรับ
บุคลากรใหม่มา ณ โอกาสนี้ด้วย แล้ว
พบกันใหม่ครับ

ยุววิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่น: จังหวัดสมุทรสงคราม

ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นเป็นการเรียนรู้ประวัติศาสตร์แนวใหม่ที่มุ่งศึกษาวลี
ชีวิตชุมชนท้องถิ่นต่างๆ โดยมีชาวบ้านเป็นศูนย์กลาง คนในท้องถิ่นเป็นผู้สร้าง
ประวัติศาสตร์ของตัวเอง การศึกษาประวัติศาสตร์ในรูปแบบนี้ก่อให้เกิดประโยชน์
ต่อท้องถิ่นโดยตรง เนื่องจากเรื่องราวของท้องถิ่นที่ผ่านกาลเวลา แสดงให้เห็นถึง
สายสัมพันธ์ของคนในชุมชน ประสบการณ์ที่คนมีร่วมกัน ทั้งการต่อสู้และสยบ
ยอม ทำให้เกิดการเรียนรู้ เกิดความภาคภูมิใจ และนำไปสู่พลังของชุมชนที่จะ
ปกป้องรักษาท้องถิ่นของตนเอง

การเรียนรู้เรื่องท้องถิ่นหากผู้ศึกษาเป็นคนในท้องถิ่นและได้รับการปลูกฝังตั้ง
แต่เด็กก็จะเป็นประโยชน์ต่อท้องถิ่นอย่างมั่นคงในระยะยาว สำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัยและสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล
จึงได้จัดทำโครงการยุววิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นพื้นที่ภาคกลาง เพื่อสนับสนุนให้
เด็กนักเรียนชั้นมัธยมได้เข้าร่วมวิจัยโดยมีครูเป็นผู้ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ ซึ่ง
โครงการนี้เป็นจุดเริ่มต้นที่กระตุ้นให้เยาวชนหันมาสนใจเกี่ยวกับเรื่องราวความ
เป็นมา และความเปลี่ยนแปลงในท้องถิ่นของตนเอง อันเป็นจุดเชื่อมโยงให้คนรุ่นใหม่
ได้ตระหนักถึงคุณค่าของประเพณีท้องถิ่น พิธีกรรม ความเชื่อ โบราณสถาน
โบราณวัตถุ ภูมิปัญญาของบรรพชน ซึ่งจะก่อให้เกิดสำนึกรัก ความหวงแหนและ
มองเห็นเกียรติประวัติและศักดิ์ศรีของท้องถิ่นตนเอง อันจะนำไปสู่พลังในการ
พัฒนาท้องถิ่นต่อไป

จังหวัดสมุทรสงครามเป็นหนึ่งใน 7 จังหวัด¹ ของพื้นที่วิจัยในโครงการ ซึ่ง
มียุววิจัยที่ได้รับเลือกเข้าร่วมโครงการทั้งสิ้น 9 กลุ่ม (รวม 43 คน) เรื่องราว
ท้องถิ่นที่ยุววิจัยเลือกมาศึกษานั้นสะท้อนถึงภูมิเนเวศของจังหวัดที่เป็นทั้งที่ราบลุ่ม

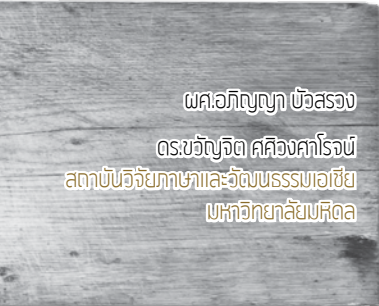

ยุววิจัยร่วมเข้ารับการอบรมกระบวนการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่น

ยุววิจัยโรงเรียนอัมพวันวิทยาลัยล่องเรือเพื่อเก็บข้อมูล
สองฝั่งคลองประชาชมชื่น

¹โครงการยุววิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นพื้นที่ภาคกลาง ดำเนินการใน 7 จังหวัด ได้แก่ นครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี สมุทรสงคราม สมุทรสาคร สุพรรณบุรี และกาญจนบุรี

ผศ.อภิญา บัวสรอง
 ดร.ขวัญจิต ศรีวงศาโรจน์
 สถาบันวิจัยภาคกลางและวิจัยบรรณเอเชีย
 มหาวิทยาลัยศิลปากร

คนในท้องถิ่นทุกคนมีความสำคัญในฐานะเจ้าของประวัติศาสตร์

ภูมิปัญญาการต่อเรือของชาวแหลมใหญ่ นำมาซึ่งความภาคภูมิใจของเยาวชน

และเป็นพื้นที่ที่ติดทะเล รวมทั้งสะท้อนถึงวิถีชีวิตของคนในจังหวัดสมุทรสงคราม อาทิ เรื่องตลาดน้ำท่าคา: ความสุขของชาวสวน, เกลือสมุทร สตรีพิเศษ: วิถีเกลือ วิถีชุมชน, หอยหลอดหายไปไหน และ อาชีพการต่อเรือ: การเปลี่ยนแปลงในยุควิกฤตเศรษฐกิจของชาวตำบลแหลมใหญ่ เป็นต้น

โครงการยุววิจัยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นพื้นที่ภาคกลาง ดำเนินการใน 7 จังหวัด ได้แก่ นครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี สมุทรสงคราม สมุทรสาคร สุพรรณบุรี และกาญจนบุรี

ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นให้อะไรแก่เยาวชนและชุมชน

โครงการในครั้งนี้พบว่า การสนับสนุนให้เยาวชนศึกษาท้องถิ่นของตนเอง สิ่งที่ได้นั้นเกิดดอกผลที่งอกงามมากกว่าข้อมูลที่ได้จากการบันทึก ในเบื้องต้นกระบวนการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นนี้ทำให้เด็กได้หันกลับมามองท้องถิ่นของตนเอง มองสิ่งใกล้ตัว แทนการมองข้ามอย่างเคยชิน นอกจากเด็กจะหันมาสนใจในเรื่องใกล้ตัวแล้ว ยังกระตุ้นให้เด็กได้ตั้งคำถามกับท้องถิ่นของตนเอง การหาคำตอบก่อให้เกิดการเรียนรู้จักตนเอง บอกได้ว่าเราคือใคร รู้จักรากเหง้าของตัวเอง ทำให้สามารถเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ อัน

นำไปสู่ความเข้าใจท้องถิ่นมากขึ้น

การเรียนรู้ชีวิตอย่างคนในยังทำให้เกิดอารมณ์ร่วม เกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งกับท้องถิ่น จึงไม่เพียงแค่นี้ แต่ก่อเกิดจิตสำนึกในฐานะ “คนในท้องถิ่น” ดังเช่นที่นักเรียนโรงเรียนอัมพวันวิทยาลัยกล่าวว่า “หากหอยหลอดที่เคยเลี้ยงปากเลี้ยงท้องผู้คนและเป็นวิถีขึ้นต้นคำขวัญจังหวัดสมุทรสงครามได้หายไปจากดอน เราจะทำอย่างไร จะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น นี่หรือคือความต้องการของเรา ชาวแม่กลอง”

ด้วยประวัติศาสตร์ท้องถิ่นเป็นตำรามีชีวิตที่ต้องการคนเล่า ทุกคนในท้องถิ่นเป็นผู้สร้างประวัติศาสตร์ มีความสำคัญเท่ากันในฐานะเจ้าของเรื่อง แหล่งข้อมูลสำคัญก็คือความทรงจำของผู้คนในท้องถิ่น การเก็บข้อมูลทำให้เยาวชนได้สร้างความสัมพันธ์และให้ความสำคัญกับคนต่างวัย การวิจัยเป็นตัวเชื่อมโยงให้เด็กได้มีโอกาสเรียนรู้และรับถ่ายทอดประสบการณ์จากผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชุมชน สร้างโอกาสให้เด็กได้ปรับตัวเพื่อเข้าหาผู้ใหญ่ที่เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญ เป็นการเติมเต็มช่องว่างระหว่างวัยที่ขาด

“การฟังเรื่องเล่า” ได้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและผู้อาวุโส

หายไปในยุคเทคโนโลยีก้าวหน้า ขณะเดียวกันกระบวนการนี้ก็สร้างความมีคุณค่าให้แก่ผู้ให้ข้อมูลด้วยเช่นกัน

และท้ายที่สุด แม้โครงการนี้ดำเนินการเพียงหนึ่งปี แต่กระบวนการวิจัยก็ทำให้ความทรงจำเกี่ยวกับท้องถิ่นอันน้อยนิดของยุววิจัยได้ถูกเติมเต็มขึ้นมาในระดับหนึ่งด้วยเรื่องเล่าของคนรุ่นก่อน ก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน เรื่องราวภูมิปัญญาของบรรพบุรุษได้สร้างความภาคภูมิใจให้กับเยาวชนรุ่นใหม่ ความเปลี่ยนแปลงของฐานทรัพยากรท้องถิ่นทำให้เกิดความรู้สึกสูญเสียและหวงแหน สิ่งเหล่านี้ถูกกลั่นให้เกิดพลังเล็กๆ ขึ้นในใจของยุววิจัยทั้ง 9 โครงการที่จะปกป้องและรักษาคุณค่าของท้องถิ่น แม้จะมากบ้างน้อยบ้างแต่ก็ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่ได้ฝังรากต้นกล้าลงในท้องถิ่นเพื่อรอการเติบโตต่อไป

วัฒนธรรมที่ **จั้น** และจิตวิญญาณที่ **อันไต้ย**

สท.ดร.โสภณา ศรีจำปา
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย
มหาวิทยาลัยมหิดล

ดิฉันได้มีโอกาสไปประชุมและ
เสนอผลงานวิชาการ ณ กรุงปักกิ่ง
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเมื่อ
เดือนพฤษภาคม 2553 และมีโอกาสไป
ทัศนศึกษาในบางเมือง สิ่งที่พบเห็นได้
อย่างโดดเด่นและสะดุดตาคือความเจริญ
เติบโตทางวัตถุที่เป็นไปอย่างรวดเร็วแบบ
ก้าวกระโดดซึ่งเมืองใหญ่ๆ ในโลกก็เป็น
เช่นนี้ กรุงปักกิ่งมีแต่ความทันสมัย ไม่ว่า
จะเป็นการวางผังเมือง ถนนหนทางที่มี
ความกว้างขวาง เป็นระเบียบ และ
มีความสะอาดในย่านธุรกิจการค้า ตึก
รวมบ้านช่องความเก่าทรุดโทรมไม่มีให้
เห็นนัก หากเป็นเขตนอกเมือง บ้านที่มี
หลังคาทรงจีนแบบเดิมๆ จะได้รับการ
ดูแลบ้างก็ยังคงเป็นสิริอยู่ จำนวนหนึ่ง
ทำด้วยสีเทาเหมือนๆ กัน บ้างก็มี
โคมโคมสีแดงแขวนไว้ด้วยยิ่งทำให้
สีสันทัดกันเด่นขึ้น การจัดการขนส่ง
มวลชนไม่ว่าจะเป็นรถประจำทาง รถไฟ
ใต้ดินมีความสะดวกแต่ยังไม่เชื่อม
ต่อด้วยการใช้ตัวใบเดียวกัน รถประจำ
ทางใหม่ สะอาด ส่วนใหญ่ปรับ
อากาศ ราคาไม่แพงนัก เรื่องของ
ห้องน้ำนั้นตอนนี้ในเมืองพัฒนาไป
มากแล้ว ไม่ใช่ส้วมหลุมเหมือนที่เคย
เป็นมาแต่...สถานที่ห่างไกลออกไป
หลายๆ ยังพบส้วมหลุมอยู่

สิ่งที่ดิฉันชื่นชมรัฐบาลจีนคือ
การสร้างพื้นที่สีเขียวให้เพิ่มมากขึ้น
ในตัวเมืองจะเห็นทิวแถวเขียวขจี
ของต้นไม้ที่ปลูกใหม่ไม่นาน
อยู่หน้าอาคารเกือบทุก

แห่ง นอกเมืองจะไม่มีพื้นที่ว่าง
ให้เห็น ถ้าเขาไม่ปลูกสวนป่าก็จะ
ปลูกพืชที่เป็นอาหารเต็มพื้นที่
เรื่องของความสะอาดมีให้เห็น
อย่างน่าชื่นชม มีถังขยะให้ทิ้ง
สิ่งของเป็นที่เป็นทาง มีพนักงาน
ตามเก็บกวาด (คีบ) เศษกระดาษ
อยู่ทั่วไป

ผู้คนนิยมขับรถเก๋งคันใหญ่ยี่ห้อ
ของญี่ปุ่นบ้าง ยุโรปบ้าง และที่เห็น
คือมักใช้รถสีดำ ในเมืองมีรถ
หลายประเภทวิ่งมากมายแต่ดิฉัน
สังเกตว่ามีมลพิษทางอากาศน้อย
มาก รถไม่พ่นควันทั้งสีขาวสีดำ
นี่เป็นความเจริญทางวัตถุในด้าน
บวกของจีนที่สัมผัสได้ทันที

ผู้คนโดยเฉพาะวัยรุ่นแต่งกาย
ทันสมัย คล้ายเกาหลี ญี่ปุ่น สาวๆ
ตัดผมหน้าม้าเหมือนๆ กันหมด
บ้างก็นั่งส้นเสียนนำหวาดเสียว
บ้างก็จิ้งจอกใจนั่งอย่างเปิดเผย
บ้างก็สูบบุหรี่กันอย่างไม่เกรงใจ
ปอดเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ชาย
สูบบุหรี่มากในที่สาธารณะ และที่
รโรทราน จนรู้สึกว่อากาศที่เราหายใจ
มันอบอวลไปด้วยกลิ่นบุหรี่ที่ไม่
สะอาดเลย หนุ่มสาวโอบกอด จู๋จู๋
ในที่สาธารณะอย่างไม่อายสายตาใคร
ผู้คนที่มึนระนะดีในเมืองใหญ่ๆ
จะมีบุคลิกท่าทางและการแต่งกายที่
แตกต่างจากคนที่มาจากต่างจังหวัด
อย่างเห็นได้ไม่ยากนัก ดิฉันได้
มีโอกาสไปรับประทานอาหารในภัตตาคาร
ที่เป็นอาหารแบบยุโรปแต่แทบไม่
เชื่อสายตาว่าคนเอเชยขนาดนั้น
ทุกโต๊ะมากกว่าห้าสิบโต๊ะเต็มหมด

อาหารมีหลากหลายมากมายที่ทุกคน
รับประทานได้ตามอัธยาศัย พ่อครัว
เดินเสิร์ฟเบียร์เหยือกโตขนาดที่
นักดื่มเบียร์ชาวเยอรมันใช้ดื่มกัน
ทั้งชายหญิงดื่มกันไม่อั้น อาหาร
ตักมาทานไม่หมดทิ้งขว้างเต็ม
โต๊ะ พ่อครัวยังเดินเสิร์ฟเนื้ออย่าง
ปลาปิ้งให้ตามโต๊ะต่างๆ เพิ่ม
เติมอีกหลายโต๊ะรับมาก็ทานไม่
หมด ทิ้งขว้างสิ้นเปลืองมาก

อย่างไรก็ตาม คนที่ชอบความ
เจริญทางวัตถุไปประเทศจีนคงไม่
ผิดหวังว่าอะไรคือความเป็นจีน
อาจตอบว่าภาษาจีน อาหารจีน
ที่มันและเลี่ยน และอาคารบ้าน
ช่องที่มีหลังคาทรงจีนกระมัง? ดิฉัน
ก็เป็นลูกหลานจีน ไม่มีใครสงสัย
เลยว่ดิฉันเป็นอินเพราะทุกคน
จะพูดภาษาจีนกับดิฉัน แต่ดิฉัน
พูดภาษาจีนไม่ได้ซึ่งเป็นเรื่อง
น่าเสียดายมากในการเดินทาง
ในเมืองจีน ภาษาจีนจึงมีความ
จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งหาก
ท่านจะไปติดต่อกับชาวจีน เพราะ
คนจำนวนน้อยมากที่จะสามารถ
สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้

สินค้าจีนหากซื้อที่เมืองจีนราคา
อาจจะไม่ถูกนักเพราะต้องคูณด้วย
ค่าบาททุกครั้ง ดังนั้นหากเป็น
สินค้าประเภทเดียวกันมาซื้อที่
บ้านเราถูกกว่าเพราะเป็นการ
ขายส่งจำนวนมาก

ดิฉันไปประเทศจีนครั้งนี้ได้พบ
สรุปให้กับตัวเองว่เงินมีสิ่ง
อื้ออำนวยความสะดวกที่ดีมาก
แต่ดิฉันกลับ

สัมผัสไม่ได้กับจิตวิญญาณของความ เป็นเงินเลย ดิจันได้มีโอกาสนั่งทั้งรถ ประจำทาง รถไฟฟ้าในเมืองใหญ่ คน หนุ่มสาวที่แต่งกายทันสมัย สวยงาม ติดมือถือพุดแนบหูตลอดเวลา บ้างก็นั่ง เล่นมือถือสองเครื่องในเวลาเดียวกันใน รถประจำทางบ้าง รถไฟใต้ดินบ้าง แต่ ดิจันมองไม่เห็นความเอื้ออาทรที่คนหนุ่ม สาวจะเอื้อเพื่อให้กับผู้สูงอายุและเด็กได้ นั่งบ้างเลย ดิจันไปเยี่ยมชมวัดจีนหลาย วัดเห็นมีคนไปไหว้พระบ้าง แต่เป็นเพราะ วัดเหล่านั้นเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ชาวจีน ไปวัดเพื่อไปเที่ยวชมเหมือนที่ดิจันซึ่งเป็น ต่างชาติไปเที่ยวนั่นเอง วัดพุทธศาสนา นิยามหายานถูกทำลายไปมากในสมัย ปฏิวัติวัฒนธรรม ดังนั้นสิ่งที่เราเห็นใน วันนี่คือสิ่งที่จีนพยายามรื้อฟื้นสร้างขึ้น มาใหม่เพื่อให้เป็นจุดขายทางวัฒนธรรม พระราชวังต่างๆ จะเห็นก็แต่อาคารที่ แสดงถึงสถาปัตยกรรมแบบจีน และ บัลลังก์กษัตริย์เท่านั้น แต่จะไม่เห็นทรัพย์ สมบัติอื่น ๆ ที่ระดับอาคารเลย ซึ่งเข้าใจ ได้ว่าอาจถูกทำลาย หรือเคลื่อนย้ายไปใน ช่วงสมัยต่างๆ ดังนั้นเราจะเห็นแต่สิ่งที่ เหมือนๆ กันไปหมด หยุคหนึ่ง และไม่มี หลากหลาย

ดิจันไปประเทศอินเดียหลาย ครั้ง ทำให้เห็นความแตกต่างทางด้าน วัตถุและจิตใจระหว่างจีนและอินเดีย อินเดียยังไม่สามารถพัฒนาความเจริญ ทางด้านวัตถุได้อย่างเท่าเทียมจีน อินเดีย เปลี่ยนแปลงได้ช้ากว่าจีนเพราะความเป็น ประเทศประชาธิปไตยที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก และความซับซ้อนในสังคมอินเดีย เอง การเปลี่ยนแปลงใดๆ จึงไม่อาจทำได้ แบบสายฟ้าแลบเหมือนจีน ไม่ว่าจะ เป็น เรื่องความสะอาด ความทันสมัย แต่ อินเดียมีความเป็นอินเดียในเรื่องของจิต วิญญาณอย่างเด่นชัด ซึ่งไม่พบในวิถีชีวิต ของชาวจีน ทุกหนทุกแห่งของอินเดีย ผู้คนไม่ว่าจะยากดีมีจนจะมีความเชื่อและ ศรัทธาต่อเทพเจ้าเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ตลอดเวลา ชาวอินเดียส่วนใหญ่เคร่งครัด ในวิถีปฏิบัติทางศาสนา รับประทาน อาหารมังสวิรัต ไม่เบียดเบียนธรรมชาติ ชาวอินเดียตั้งแต่สมัยโบราณไม่มีนิสัย

ก้าวร้าว ทำร้ายและรุกรานใครก่อน มี แต่ถูกผู้อื่นรุกรานมาโดยตลอด จนใน ปัจจุบันต้องหาวิธีป้องกันตัวเองให้ได้ เท่านั้น สังคมอินเดียแม้จะค่อยๆ เปลี่ยน แปลง แต่อินเดียสามารถรักษาอัตลักษณ์ ของความเป็นอินเดียไว้ได้เป็นอย่างดี และน่าชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง

อินเดียเป็นสังคมที่เน้นความ ประหยัดและพอเพียง เราจะแยกไม่ออก ว่าใครเป็นเศรษฐี หรือเป็นศาสตราจารย์ ผู้มีชื่อเสียงกับชาวบ้านธรรมดาๆ เพราะ หากเดินดินมาดูเผินๆ ก็เหมือนๆ กัน หญิงหรือชายชาวอินเดียก็ยังนิยมสวมใส่ ชุดประจำชาติเป็นส่วนใหญ่อยู่นั่นเอง แต่ ผู้มีฐานะจะแต่งกายด้วยเนื้อผ้าอย่างดี และใช้เครื่องประดับกาย เช่น ทอง อัญมณีต่างๆ รวมทั้งกระเป๋า รองเท้าที่มี ราคา เป็นต้น

สิ่งที่เห็นเหมือนกันทั้งในจีนและ อินเดียคือการลดมลพิษทางอากาศลง และการสร้างพื้นที่สีเขียวให้เพิ่มมากขึ้น ทั้งในเมือง ชานเมือง และชนบท นอกจากนี้ ทั้งสองประเทศยังส่งเสริมให้มีการใช้ พลังงานทดแทน เช่น โซลาร์เซลล์ ซึ่งติดตั้งไว้ตามหลังคาอาคารชุดรุ่นใหม่ มี ให้เห็นในหลายๆ เมืองทั้งของจีน และ อินเดีย ทั้งจีน และอินเดียเป็นประเทศที่ สามารถเป็นผู้ผลิตสินค้าทั้งอุปโภคและ บริโภคได้เอง ผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ รวม ทั้งเทคโนโลยีต่างๆ ได้เอง กล่าวคือ เขา มี know how และสามารถพัฒนาต่อ ยอดต่อไป มีการพัฒนาคนเพื่อให้คนมา พัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่องและไม่หยุด ยั้ง ประเทศเราน่าจะได้เรียนรู้สิ่งดีๆ จาก การพัฒนาของทั้งสองประเทศบ้าง

เมื่อหันกลับมามองประเทศไทย ซึ่งมีขนาดเล็กทั้งพื้นที่และจำนวน ประชากรเทียบได้เพียงรัฐหนึ่งของอินเดีย หรือมณฑลหนึ่งของจีนในด้านกายภาพ แม้ว่าเราจะหลง ปลื้มว่าประเทศ เราพัฒนาทาง ด้านวัตถุ มีความ สวยงาม ทัน สมัย จนใช้ เป็นจุดขาย

ในการท่องเที่ยวได้ตลอด แต่เมื่อ พิจารณาดูให้ดีแล้ว เราม่าจะถามตัวเอง ว่าอะไรคือการพัฒนาที่แท้จริง สถานการณ์ในประเทศไทยที่เกิดขึ้นใน ปัจจุบันนั้นเราพัฒนาไปถูกทางแล้วหรือ ทุกวันนี้การพัฒนาประเทศที่เน้นแต่ความ เจริญเติบโตทางด้านวัตถุและเศรษฐกิจ เป็นตัวชี้วัด โลกก็เกิดวิกฤติมาหลายรอบ แล้ว ไม่ว่าจะเป็นวิกฤติเศรษฐกิจ วิกฤติ สังคมที่ทำหั่นกันด้วยความรุนแรงทั้ง ภายในและภายนอกประเทศ วิกฤติ การเมือง วิกฤติศาสนา วิกฤติการศึกษา วิกฤติสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ยิ่ง พัฒนาทางวัตถุมาก สังคมและจิตใจคน ยิ่งตกต่ำ หากความสมดุล และความสงบ สุขในชีวิตได้ยากขึ้น

การพัฒนาวัตถุทำได้ง่ายกว่า การพัฒนาคน เพราะเห็นเป็นรูปธรรม ชัดเจนกว่า แต่ประเทศไทยเราได้พัฒนา คนที่เป็นทั้งคนดี คนเก่ง ในทุกระดับ อย่างทั่วถึงและมากพอหรือยัง “เงิน” สามารถซื้อคนได้เพราะเหตุใด หากไม่ใช่ เพราะเราเน้นเรื่องการมีและครอบ ครองวัตถุมากถือว่ามีฐานะ เป็นที่ ยอมรับนับหน้าถือตาในสังคมหรือ? เราเป็นประเทศที่นับถือศาสนาพุทธเป็น หลักแต่ทำไมคนไทยยังเข่นฆ่ากันอย่างป่าเถื่อน ทำอย่างไรศาสนิกชนของศาสนา พุทธจะสามารถเรียนรู้ เข้าใจและนำหลัก ธรรมคำสั่งสอนไปปฏิบัติในวิถีชีวิต เหมือนอย่างที่ชาวอินเดียปฏิบัติกันอยู่ ทำอย่างไรจึงจะพัฒนาให้คนไทยมี คุณภาพในระดับแนวหน้าของประเทศ ภูมิภาคและของโลกให้มาก ขึ้น เหมือนอย่าง ที่ จีนและอินเดีย กำลังทำอยู่ ☞

ความร่วมมือ 3 สถาบัน รื้อการคุ้มครอง...ผ่านสื่อ ในรายการ “สบาย สบาย บายวันจันทร์”

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรม ลงนามในบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ
กับสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในการเผยแพร่องค์
ความรู้ของสถาบันฯ สู่อารชนผ่านสื่อ

เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 6 มกราคม 2554 เวลา 16.00 น. รศดวงพร คำคุณวัฒน์ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัย ภาษา และ วัฒนธรรม เอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล พร้อมด้วย อาจารย์สุนิดา ศิวปฐมชัย รองผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารองค์กร และ คณะได้เดินทางไปเยี่ยมมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อลงนามข้อตกลงความร่วมมือกับสถาบันวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ และบัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ สานดุสิต ในการเผยแพร่องค์ความรู้ ของสถาบันฯ สู่อารชนผ่านสื่อ ต่างๆ โดยกิจกรรมความร่วมมือแรกที่จะเกิดขึ้นคือ การจัดรายการวิทยุชื่อ

รายการ “สบายสบาย บายวัน จันทร์” ซึ่งจะออกอากาศทางสถานี วิทยุกระจายเสียงเพื่อการศึกษาแห่งประเทศไทย กรมประชาสัมพันธ์ ทุก วันจันทร์ เวลา 13.30-14.00 น. โดย นอกจากจะรับฟังรายการทางวิทยุแล้ว ยังสามารถรับฟังรายการออนไลน์ได้ที่ <http://www.etvthai.tv/> แนวคิดหลัก ของรายการคือ “การเผยแพร่องค์ ความรู้ที่ได้จากการศึกษาและวิจัยเพื่อ ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต แบบองค์รวมทุกช่วงวัย” ซึ่งเป็น รายการเชิงปณิธานที่ให้ความรู้แก่ผู้ฟัง ในรูปแบบที่ฟังได้ง่ายและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนิน ชีวิตและการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข โดยผู้บริหารของทั้ง 3 สถาบันฯ

ได้บันทึกเทปรายการครั้งแรก ซึ่งจะ ออกอากาศในวันที่ 10 มกราคม 2554 สถาบันฯ รับผิดชอบผลิตและ ดำเนินรายการในช่วง “โลกสวยด้วย ภาษาและวัฒนธรรม” ซึ่งมีแนวคิด หลักคือการส่งเสริมความรู้ ความ เข้าใจในความหลากหลายและความ เท่าเทียมกันทางภาษาและวัฒนธรรม และการสื่อสารให้คนในสังคมเข้าใจถึง การใช้ภาษาและวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือ ในการแก้ปัญหาและพัฒนาสังคม เพื่อนำไปสู่คุณภาพชีวิตที่ดีและการมี สุขภาวะที่ดีในทุกมิติ รูปแบบรายการ เป็นรายการปณิธาน แบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ 1) ช่วงสารคดีสั้น นำเสนอ เบื้องหลัง ที่มาที่ไปโดยย่อของเนื้อหา ในแต่ละตอน 2) ช่วงสนทนา มีพิธีกร สัมภาษณ์พูดคุยกับวิทยากร/นักวิจัย/ ผู้ทรงคุณวุฒิ รวมถึงปราชญ์ชาวบ้าน ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในแต่ละตอน และ 3) ช่วงดนตรีชาติพันธุ์ นำเสนอ ดนตรีชาติพันธุ์พร้อมความรู้เกี่ยวกับ ภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ นั้น โดยจะเริ่มออกอากาศในเดือน มีนาคม มิถุนายน กันยายน และ ธันวาคม

อาหารปลอดภัยอยู่ใกล้ตัว

ประภาศรี คำอาด
สถาบันวิจัยยาและวัฒนธรรมเอเชีย
มหาวิทยาลัยมหิดล

เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2554 เป็นอีกครั้งหนึ่งที่สถาบันฯ ได้จัดเวทีเสวนาวิชาการ โดยวิทยากร คือ **คุณกฤษ เหลือลมัย** บรรณาธิการวารสารเมืองโบราณ และเจ้าของคอลัมน์ “**ท้ายครัว**” ในนิตยสารสารคดี ได้มาร่วมเสวนาวิชาการ “**อาหารปลอดภัยอยู่ใกล้ตัว**” คุณกฤษกล่าวถึงความสนใจเรื่องการทำอาหาร โดยให้ความสำคัญสมัยเป็นเด็กช่วยแม่ทำกับข้าวอยู่ที่ราชบุรี ทำให้ได้ทักษะติดตัวมาจนโต เมื่อต้องมาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ จึงต้องขุดเอาความรู้ครั้งนั้นมาใช้ในการทำอาหาร สักพักก็รู้สึกว่าได้ และเริ่มหาอะไรแปลกไปจากที่แม่เคยทำให้กินในวัยเด็ก โดยไม่ติดกับกรอบเดิมๆ ว่าแกงหรือผัดแบบนี้ต้องใส่อะไรบ้าง รวมทั้งเมื่อได้ไปตามสถานที่ต่างๆ ได้เห็นพันธุ์พืชหรือวิธีการปรุงอาหารที่แตกต่างออกไป ก็เกิดความสุข จนจดจำมาทำกินเองบ้าง ซึ่งก็มีทั้งทำแล้วกินได้บ้าง เททิ้งบ้างก็มี จนกลายมาเป็นคอลัมน์ท้ายครัว ซึ่งเป็นการทำอาหารที่ไม่ได้บอกสูตรหรือวิธีการทำอาหารอย่างเคร่งครัด บอกเพียงว่าน่าจะลองเอาสิ่งนี้มาทำกับสิ่งนี้ การพลิกแพลงแบบใหม่ๆ จะทำให้เกิดเสน่ห์ อันจะนำไปสู่การเป็น “**ครัวโลก**” ในอนาคตด้วย

สำหรับคนกรุงเทพฯ อาจจะคิดว่าอาหารที่กินได้คืออาหารตามตลาดตามซูเปอร์มาร์เก็ต อาหารเพื่อสุขภาพ หรือเป็นพืชผักที่ทำซื้อได้ตามตลาดปลูกเป็นพืชผักสวนครัวตามบ้าน เช่น ผักบุ้ง ผักคะน้า ผักกาด เป็นต้น แต่สำหรับคุณกฤษแล้ว “**อาหารปลอดภัยอยู่ใกล้ตัว**” น่าจะหมายถึงพืชผักข้างทางเป็นของที่ไม่มีใครสนใจ ของที่อยู่ตามข้างทาง ไม่มีการรดน้ำพรวนดิน ใส่ปุ๋ย ได้มาตามฤดูกาล ไม่ใช่ของที่หาซื้อได้ตามตลาด แต่อาจจะได้มาจากป่าข้างทาง คุ้มน้ำ ป่าयरดเมล์ สนามหญ้าหลังโรงเรียน และวัด ทั้งมีรสชาติแตกต่างไปจากพืชผักที่เราทานอยู่เป็นประจำ แต่พืชผักเหล่านี้ก็ยังมีปริมาณค่อนข้างน้อย ยังไม่สามารถทดแทนพืชกระแสมหลักได้ รวมทั้งยังไม่สามารถจะเป็นอาหารทางเลือกสำหรับกลุ่มคนรักสุขภาพได้ และสำหรับคนที่ไม่กล้าลองอะไรใหม่ๆ ก็อาจจะต้องอาศัยความกล้าในการที่จะกินพืชผักข้างทางที่ไม่เคยกินมาก่อน แต่ปัจจุบันพืชผักหลายอย่างได้สูญหายไป อาจเนื่องมาจากลักษณะทางกายภาพของประเทศไทยที่อากาศร้อนชื้น ความชื้นน้อยลง พืชที่เดิมเคยขึ้นได้ทั่วไป เช่น เร่ว กระวาน ปัจจุบันคงพบได้เพียงบางที่ เช่น เขาสอยดาว จันทบุรี หรืออาจจะเกิดจากความไม่รู้ เมื่อไม่มีคนรู้จักก็กลายเป็น “**วัชพืช**” ตลอดจนวิถีชีวิตเปลี่ยนไป ทั้งวิธีการผลิตและการบริโภค เกษตรกรก็จะปลูกแต่พืชผักที่มีราคาและได้รับความนิยม พฤติกรรมการกินของผู้บริโภคเองก็เปลี่ยนไป นิยมบริโภคเนื้อสัตว์มากกว่าพืชผัก รวมทั้งวงจรแต่ละส่วนถูกแยกจากกัน ทั้งผู้ผลิต ผู้ค้า และผู้บริโภค

คุณกฤษได้ฉายภาพพืชผักข้างบ้านให้ชม เช่น ผักปลั่งแดงที่คนเหนือนิยมเอาใบและดอกมาแกงกับแหนม มะเดื่อซึ่งเป็นพืชที่มีกากใยสูง ช่วยให้ระบบขับถ่ายดีขึ้น ยอดกะทกรกที่กินได้ทั้งดิบหรือเอาไปลวกราดกะทิกินกับน้ำพริก ทำแกงเลียง ต้มจืดได้ สะเดาดินขึ้นหลังจากเก็บเกี่ยวแล้ว พบมากในภาคอีสานหรือพืชชื่อแปลกๆ เช่น เถาตดหมุดตมหาหรือ “**พาโหม**” ซึ่งคนใต้ใส่ในข้าวย่ำ ส่วนคนสุโขทัยนำไปมาคั้นและนำไปทำแกงบวน จึงจืดดอกขาว พืชไม้เลื้อยมีดอกสีแดงและเหลือง กินยอดได้ หรือพืชที่คนเหนือนิยมนำมาทำแกงเลียงหรือแกงจืดได้ เถาหมาน้อย เถามีใบเป็นรูปหัวใจ ใช้ใบขยำน้ำจอนออกเป็นสี

เขียว ปล่อยทิ้งไว้จนเป็นรุ้น ชาวอีสานแถบทุ่งกุลารั้วถิ่นเถาหมาน้อยนี้ปรุงเป็นอาหารประเภทลาบ เป็นต้น

คุณกฤษยังได้แสดงความคิดเห็นว่า การกินหรือไม่กินอะไร นอกจากจะเป็นรสนิยมของตัวบุคคลแล้ว บางครั้งยังเป็นเหตุผลทางวัฒนธรรมที่ซับซ้อนกว่านั้น เช่น สมัยเด็กไม่ยอมกินผัก แต่จะถูกพ่อแม่หรือคนในครอบครัวบังคับให้กิน เราก็อาจจะต่อต้านเพื่อแสดงว่าไม่ยอมรับอำนาจนั้น การไม่กินอะไรคือการปฏิเสธอำนาจที่ตกลงมาของคนรุ่นก่อน เราต้องการมีอัตลักษณ์เกี่ยวกับการกินเฉพาะตัว

ในตอนท้าย คุณกฤษยังได้แสดงฝีมือปรุง “**แกงไก่ใส่ร่วและลูกเถาคัน**” ให้ผู้เข้าร่วมเสวนาได้ลองชิมด้วย

ดร.นริศรชวี ฌีสิฐพันธ์
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย
มหาวิทยาลัยมหิดล

เขมร กัมพูชา ขอม

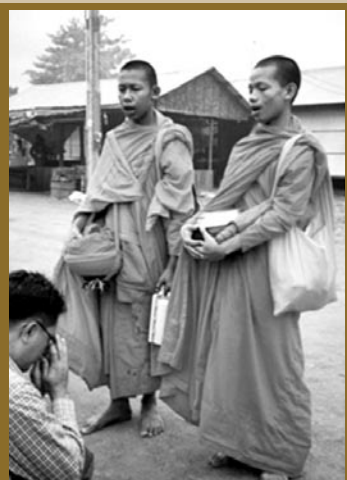
“ครั้งฉันไป เมืองเขมร เมื่อ พ.ศ. 2457 [1914] ได้สนทนากับฝรั่งเศส ซึ่งเป็นหัวหน้าหรือที่ปรึกษากระทรวงยุติธรรมอยู่ที่เมืองพนมเปญ เขาบอกว่าในกระบวนพิจารณาความในศาล เมืองเขมร เวลานั้น ยังไม่ยอมให้คู่ความมีทนายเข้าแก้ความในศาล เพราะกฎหมายเขมร ห้ามมาแต่โบราณ ด้วยเกรงพวกเจาถ้อยหมอความจะเข้าไปทำให้ยุ่งยากในการพิจารณาคดี เดิมก็เห็นจะถือคติอย่างเดียวกันทุกประเทศทางตะวันออกนี้” (ลายพระหัตถ์สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพถึงสมเด็จพระยานริศรานุวัดติวงศ์ ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2479) (ดู สารานุกรมไทย เล่ม 10, พระนคร: องค์การคำของคุรุสภา, หน้า 236-237)

เขมร

คำว่า ‘เขมร’ เป็นชื่อเรียกประเทศกัมพูชา ประเทศกัมพูชามีกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่หลายกลุ่มรวมทั้งเขมรด้วย เขมรเป็นกลุ่มชาติพันธุ์สำคัญที่สุด มีจำนวนคนมากที่สุด การเรียกชื่อประเทศจึงเรียกตามกลุ่มคนส่วนใหญ่ว่า ชรก คแอม ‘เมืองเขมร’ หรือ ประเทศของชาวเขมร (เช่นเดียวกับที่ชาวไทยเรียกประเทศไทยว่า เมืองไทย) เขมรนอกจากเป็นชื่อเรียกประเทศแล้ว ยังเป็นคำเรียกชื่อภาษา (เช่น ภาษาเขมร) และกลุ่มชาติพันธุ์ (เช่น ชาวเขมร) อีกด้วย คำนี้ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Khmer

เขมรสูง เขมรต่ำ

คำว่า ‘เขมรสูง’ เป็นคำที่ใช้ในประเทศไทย หมายถึงภาษาเขมรที่พูดในประเทศไทย (เรียกอีกอย่างว่า เขมรถิ่นไทย เทียบได้กับคำว่า Northern Khmer ในภาษาอังกฤษ) สำหรับในประเทศกัมพูชา คำว่า

ชาวไทยกำลังใส่บาตรพระสงฆ์ เขมร ที่ออกบิณฑบาต, บ้านท้ายบึง

สตรี เขมร ในชนบท, เสียมราฐ

‘เขมรสูง’ หมายถึงกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ที่ไม่ใช่เขมร ส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในที่สูงตามภูเขา

คำว่า ‘เขมรต่ำ’ เป็นคำที่ใช้ในวงการภาษาศาสตร์ในประเทศไทย หมายถึงภาษาเขมรที่พูดอยู่ในประเทศกัมพูชา คำนี้ไม่มีใช้ในภาษาเขมร (ในภาษาเขมรมีคำในลักษณะเช่นนี้คือคำว่า กัมพูชาต่ำ หรือ กัมพูชากรอม)

กัมพูชา

กัมพูชาเป็นชื่อประเทศ ในเอกสารภาษาไทยใช้คำว่า กัมพูชา กัมพูช กัมพูช ชาวเขมรเรียกประเทศของตนว่า *ปรอเตย กำพูเจีย* ‘ประเทศกัมพูชา’ มีความหมายเหมือน ชรก คแอม ‘เมืองเขมร’ คำนี้ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Cambodia, Cambodian, Kampuchea และคำว่า Cambodge ในภาษาฝรั่งเศส ประเทศกัมพูชาเรียกอย่างเป็นทางการว่า *ปรีเยีย เรียเจีย นากะ กำพูเจีย* (พระราชอาณาจักกัมพูชา, Kingdom of

*วิสาสะอาเซียน: ASEAN Dialogue

- “วิสาสะ” หมายถึง “ความคุ้นเคย, ความสนิทสนม, การถือว่าเป็นกันเอง” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542)
- “อาเซียน” ประกอบด้วยสมาชิก 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ บรูไน ลาว กัมพูชา เวียดนาม และพม่า ...คอลัมน์ “วิสาสะอาเซียน” เป็นพื้นที่นำเสนอเรื่องราวและเกร็ดความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคอาเซียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และความคุ้นเคย เป็นการเตรียมความพร้อมสู่ความเป็น “ประชาคมอาเซียน” ในปี พ.ศ. 2558

- 1 ชาว กัมพูชากรอม (ที่ 1, 2, 4 จากซ้าย), เวียดนาม
- 2 คุณครู เขมร วิทยาลัยกำปงเจ็วเอีล, กำปงรอม, กัมพูชา
- 3 ป้ายหลุมศพชาวจีน เขียนชื่อผู้ตายกำกับไว้เป็นภาษาเขมร กูตันภาษาจีน, พระตะบอง, กัมพูชา
- 4 ชาว กัมพูชากรอม, เวียดนาม
- 5 อัครกัมพูชา ในภาษาเขมร แปลเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า Electricite du Cambodge, พนมเปญ, กัมพูชา
- 6 ภาชียงอวอวาทินเขมรเป็น ภาษาเขมร พร้อม ภาษาไทย และ ภาษา อังกฤษ, พนมเปญ, กัมพูชา
- 7 โปสเตอร์ ภาษาเขมร แนะนำเรื่องการวัด, โรงพยาบาลทางทะเล, กัมพูชา

Cambodia) ในสมัยเขมรแดง (2518-2521) ประเทศมีชื่อเรียกว่า *กัมพูชาประชาธิปไตย*, Democratic Kampuchea)

กัมพูชากรอม

คำว่า กัมพูชากรอม แปลตามตัวว่า ‘กัมพูชาต่ำ’ อ่านออกเสียงว่า กัมพูเจีย กโรรม [กัมพูเจีย กรา-โอม] เป็นคำที่ชาวเขมรในประเทศกัมพูชาใช้เรียกชาวเขมรที่อาศัยอยู่ในประเทศเวียดนาม (ชาวกัมพูชากรอมในประเทศเวียดนามอาศัยอยู่หนาแน่นตรงบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง)

ขมม

คำนี้ใช้ในภาษาไทยเท่านั้น สันนิษฐานว่ามาจากคำว่า ‘ต่ำ’ ในภาษาเขมร เหตุด้วยว่าประเทศกัมพูชาอยู่ต่ำจากที่ราบสูงโคราช (Korat Plateau) ได้เทือกเขาพนมดงรักลงไป และเรียกคนที่อยู่อาศัยในดินแดนที่อยู่ต่ำลงไปว่าขอม (เช่น ขอมดำดิน) ยังใช้เรียกภาษาที่มีรากเหง้ามาจากชาวขอมว่า ภาษาขอม

บันทึกความร่วมมือกับวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา

เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2554 รศ.ดวงพร คำคุณวัฒน์ ผู้อำนวยการสถาบันฯ และคณะ ได้เดินทางไปยังประเทศจีน เพื่อลงนามในบันทึกความร่วมมือกับวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนา (Xishuangbanna Vocational and Technical Institute) โดยมี Mrs. Nie Qu รองอธิการบดีและคณะ ร่วมกันต้อนรับอย่างอบอุ่น

ประเด็นความร่วมมือหลักมี 3 ด้าน คือ 1) ด้านการวิจัย เป็นการสนับสนุนให้บุคลากรทำงานวิจัยร่วมกันตามประเด็นที่ทั้งสองฝ่ายมีความสนใจ และเป็นประโยชน์ต่อทั้งสองหน่วยงาน สนับสนุนให้เกิดการตีพิมพ์และเผยแพร่ผลงานวิจัยร่วมกันในรูปแบบต่างๆ ทั้งบทความวิชาการ สื่อประเภทต่างๆ การจัดสัมมนา ฯลฯ 2) ด้านการแลกเปลี่ยนบุคลากรและการจัดอบรมเทคนิคการสอนภาษาไทยและภาษาจีน (Training for the Trainers) การแลกเปลี่ยนนักศึกษา โดยเฉพาะการส่งนักศึกษาไปช่วยสอนภาษาไทยที่วิทยาลัยฯ หรือวิทยาลัยฯ ส่งนักศึกษามาช่วยสอนภาษาจีนที่สถาบันฯ และ 3) ด้านการเรียนการสอน โดยรับอาจารย์/นักศึกษามาจากวิทยาลัยฯ เข้าเรียนในระดับปริญญาโท/เอกของสถาบันฯ คิดอัตราค่าเล่าเรียนเท่ากับนักศึกษาชาวไทย และวิทยาลัยฯ รับนักศึกษาชาวไทยเพื่อเข้าเรียนภาษาจีน อำนวยความสะดวกในการจัดการสอบวัดระดับภาษาจีนทั่วไป (HSK) ให้กับนักศึกษาชาวไทย

แนะนำบุคลากร

 <p>Assoc. Prof. Edmund A. Ronowicz อาจารย์ชาวต่างประเทศ ผู้เชี่ยวชาญด้านการแปล หลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา</p>	 <p>Miss Stephanie Smolarski อาจารย์ชาวต่างประเทศ คลินิกภาษา (Language Clinic)</p>
 <p>นายธีรพงษ์ ฉลาด นักวิชาการดนตรีไทย ศูนย์ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและ บริการวิชาการ</p>	 <p>นางสาวอรกัญญา พงษ์พิมาย นักวิชาการพัฒนาศึกษา งานคลังและพัสดุ</p>
 <p>นางสาวปิยนุช วงศ์กลาง นักวิชาการโสตทัศนศึกษา งานสื่อสารองค์กร</p>	 <p>นางสาวนิศาชล เอี่ยมเกิด นักวิชาการพัฒนาคุณภาพ งานแผนและพัฒนาคุณภาพ</p>

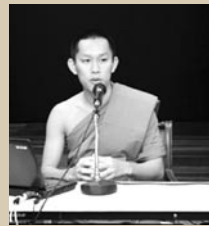

วันที่ 28 มกราคม 2554 ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ ดร.สุวิไล เปรมศรีรัตน์ เป็นตัวแทนโครงการ “การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาท้องถิ่นและภาษาไทยเป็นสื่อ : กรณีการจัดการศึกษาแบบทวิภาษา (ภาษาไทย-มลายูถิ่น) ในโรงเรียนเขตพื้นที่สี่จังหวัดชายแดนภาคใต้” รับโล่เกียรตินิยมผลงานวิจัยเด่น สกว. ประจำปี 2553 ณ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2554 สถาบันฯ จัดพิธีปิดโครงการ “รักษาดนตรีไทย” ครั้งที่ 10 ณ ห้องโถง ชั้น 1 สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย

วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2554 ผู้บริหารและบุคลากรสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย เข้าร่วมการตรวจสภาพประจำปี ณ ชั้น 1 อาคารภาษาและวัฒนธรรมฯ

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2554 สถาบันฯ จัดการบรรยายเรื่อง “ชีวิตเบิกบาน การงานสำเร็จ” โดย พระสมุห์ภูวนัย วิสุทธวาทิ ณ ห้อง 113 ชั้น 1 อาคารภาษาและวัฒนธรรมฯ

วันที่ 2 มีนาคม 2554 ผู้บริหาร อาจารย์ และบุคลากรสถาบันฯ ร่วมพิธีวางพานพุ่มถวายราชสักการะพระบรมรูปสมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก เนื่องในวาระครบรอบ 42 ปี วันพระราชทานนาม และ 123 ปี “มหาวิทยาลัยมหิดล” และในช่วงบ่ายมีพิธีมอบรางวัลและเข็มเครื่องหมายมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งมีบุคลากรและนักศึกษาของสถาบันฯ เข้าร่วมรับรางวัลและเข็มเครื่องหมายด้วย

วันที่ 7 มีนาคม 2554 สถาบันฯ ได้ต้อนรับคณาจารย์และนักศึกษาจากคณะภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ (The University of Social Sciences and Humanities) ซึ่งขึ้นกับมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม (Vietnam National University) โดยนอกจากที่คณาจารย์และนักศึกษาของสถาบันฯ นำโดยอาจารย์สุนิดา ศิวปฐมชัย รองผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารองค์กร ได้แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์การดำเนินงานวิจัยและการเรียนการสอนของสถาบันฯ กับคณะผู้เยี่ยมชมจากเวียดนามแล้ว ยังนับว่าเป็นการสานความสัมพันธ์ระหว่างสองสถาบันฯ ซึ่งมีความร่วมมือกันอยู่เดิมให้มีความแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

วันที่ 15 มีนาคม 2554 สถาบันฯ ได้ต้อนรับผู้บริหาร คณาจารย์ และบุคลากร จากสถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ธรรมกิติ์ ธรรมโม รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ และผู้ช่วย ศาสตราจารย์สุชานาฏ สีदानุรักษ์ ผู้อำนวยการสถาบันศิลปะและ วัฒนธรรม นำคณะมาศึกษาดูงาน ทางด้าน ภาษา ศิลปะ วัฒนธรรม และการต่างประเทศ

ในโอกาสนี้ รองศาสตราจารย์ดวงพร คำบุญวัฒน์ ผู้อำนวยการสถาบันฯ พร้อมด้วยคณาจารย์และเจ้าหน้าที่ของสถาบันวิจัย ภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย ได้ร่วมพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้และ ตอบข้อซักถามคณาจารย์จากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ และ นำชมกลุ่มวิจัย ศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะ วิฤติ ศูนย์การแปลและบริการด้านภาษา ศูนย์การศึกษาศึกษา และ ศูนย์ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและบริการวิชาการ รวมทั้งกลุ่ม วิจัยและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ของสถาบันฯ

วันที่ 23 มีนาคม 2554 สถาบันฯ จัดกิจกรรม “ร้องรำทำเพลงที่ เรือนไทย” ครั้งที่ 58 โดยในครั้งนี้ เป็นการแสดงของเยาวชนผ่านดนตรี ไทยและลูกทุ่งไทย นอกจากนี้ ยังมี การแสดงของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยทรง ดำ นำโดย ครูดนอ้ม คงยิ้มละมัย ณ ห้องประชุมอเนกประสงค์ ชั้น 2 อาคารภาษาและวัฒนธรรมฯ

วันที่ 25 มีนาคม 2554 ผู้บริหาร สถาบันฯ ไปร่วมพิธีทำบุญเนื่องในโอกาส ครบ 25 ปี วิทยาลัยนานาชาติ ณ ศาล พ่อบุญทุ่ง มหาวิทยาลัยมหิดล

วันที่ 3 มีนาคม 2554 สถาบันฯ จัดการเสวนา เรื่อง “ถักทอ สายใจ อุุ่นไฉความผูกพัน” โดยมีผู้เสวนาหลักคือ อ.สาธิต โสรจ- ประสพสันติ และ น.ส.ตะวันรุ่ง เตี่ยประดิษฐ์ ณ ห้องพุทธศิลป์ ชั้น 1 อาคารภาษาและวัฒนธรรมฯ

วันที่ 11 มีนาคม 2554 ผู้บริหารและบุคลากรสถาบันฯ เข้า ร่วมพิธีตั้งศาลพระภูมิและสมโภชน์ศาลพระภูมิ ณ อาคาร เรือนไทย (ระเบียน คุณะเกษม) โดยมี ศาสตราจารย์นภการ บานชื่น รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นประธานในพิธี

วันที่ 11 มีนาคม 2554 ผู้แทนจากธนาคารไทยพาณิชย์ให้ เกียรติมอบทุนสนับสนุนการจัดประชุมวิชาการนานาชาติ “The 11th International Conference on Thai Studies” โดย รอง ศาสตราจารย์ดวงพร คำบุญวัฒน์ ผู้อำนวยการสถาบันฯ เป็น ประธานในพิธี และศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.สุวิไล เปรม- ศรีรัตน์ อดีตผู้อำนวยการและประธานฝ่ายหาทุนของการประชุม ดังกล่าวเป็นผู้รับมอบทุน ณ ห้องณัฐ ภิรมประวัติ อาคารภาษา และวัฒนธรรมฯ

ขอแสดงความยินดี ต่อ.....

ศาสตราจารย์สมทรง นุรุยพัฒน์
ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเมธีวิจัยอาวุโส
ปี พ.ศ. 2553
จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
(สกว.)

รองศาสตราจารย์โสภณา ศรีจำปา
และ รองศาสตราจารย์เสาวภาภักย์ วรรณมากุล
(ศิษย์เก่าหลักสูตรภาษาศาสตร์)
ได้รับการคัดเลือกเป็นศิษย์เก่าดีเด่น
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
ประจำปี 2553 ประเภทวิชาการ/วิจัย

อาจารย์เรณู เหมเมืองจันทร์เขย
ได้รับการพิจารณาเลื่อนตำแหน่งทาง
วิชาการเป็น “ผู้ช่วยศาสตราจารย์”

อาจารย์สุขสิริ ค่านธนาวิช
นักศึกษาระดับปริญญาเอกของสถาบันฯ ได้รับ
รางวัลวิทยานิพนธ์ดีเด่น ประจำปี 2553
เรื่อง A Grammar of Thai Sign
Language จากบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล

คณะทำงานเว็บไซต์สถาบันฯ
ได้รับรางวัลชมเชย 3 รางวัล จากการ
ประกวดเว็บไซต์มหาวิทยาลัยมหิดล
ประจำปี 2553 ได้แก่
1) รางวัลการพัฒนาเว็บไซต์ในภาพรวม
2) รางวัลการพัฒนาเว็บไซต์ประเภท
Visibility และ
3) รางวัลการพัฒนาเว็บไซต์ประเภท Size
(Web pages)

บุคลากรสถาบันฯ ที่ได้รับคัดเลือกเป็น
ข้าราชการ ลูกจ้าง และ
พนักงานมหาวิทยาลัยดีเด่น
ระดับส่วนงาน ประจำปี 2553 ได้แก่
1) อาจารย์ปัทมา พัฒน์พงษ์
(ข้าราชการระดับ 6-8)
2) นายทองอยู่ ทองคุ้ม
(ลูกจ้างประจำเงินงบประมาณแผ่นดิน)
3) นายปรีชา ทองคุ้ม
(ลูกจ้างประจำเงินนอกงบประมาณ)
4) อาจารย์กฤตยา อภินันท์
(พนักงานมหาวิทยาลัย ประเภทวิชาการ)
5) นางสาวรุ่งทิพย์ สร้อยทอง
(พนักงานมหาวิทยาลัย ประเภทบริหารทั่วไป)

คุณสุพจน์ คุณฐิติ และ คุณกัมพล ดวงเดือน
ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 (เหรียญเงิน)
การแข่งขันตะกร้อลอดห่วง (ประเภททั่วไป)
จากการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยในมหาวิทยาลัยมหิดล
ประจำปีงบประมาณ 2554

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย

มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา นครปฐม 73170
โทรศัพท์ 0-2800-2308-14
โทรสาร 0-2800-2332
E-mail: lcsuttitlak@mahidoLac.th
www.lc.mahidoLac.th

ที่ปรึกษา : ผู้อำนวยการสถาบันฯ
รองผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารองค์กร
คณะผู้จัดทำ : นายสุทธิลักษณ์ สูงหำงหว่า
นางสาวฉันทนา คำนาค
นางสาวคิตติกา จันทร์โชติพัฒนา

พิสูจน์อักษร : นางสาวประภาศรี คำสอาด
ภาพ : งานเทคโนโลยีการศึกษา
อาร์ตเวิร์ค : บริษัท สร้างสื่อ จำกัด

ไม่ถึงผู้รับโปรดสงคืน

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล
ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170

ชำระค่าฝากส่งเป็นรายเดือน
ใบอนุญาต 11/2643
птท.ศาลายา